

Élia — Nomer Tilu

Mugia dipikanyaho

Jeff Pippenger

2023-09-29

Jeung kajadian dina mangsa pangbakti kurban sore, Élia nabi ngadeukeutan, tuluy ngandika, “Nun PANGERAN, Allahna Ibrahim, Ishak, jeung Israil, mugi kanyahoan dina ieu poé yén Gusti teh Allah di Israil, sarta yén sim kuring teh abdi Gusti, jeung yén sim kuring parantos ngalakukeun sagala ieu nurutkeun kana pangandika Gusti.” 1 Raja-raja 18:36.

Urang geus nangtukeun ciri-ciri Elia minangka hiji lambang. Salah sahiji ciri éta nyaéta yén palayanan jeung amanat Elia, Yohanes Pambaptis, jeung William Miller mangrupa pakakas pangadilan. Amanat maranéhna dipaké ku Gusti pikeun nguji sajarah masing-masing maranéhna. Isa ngandika yén upama Mantenna henteu sumping, mangka urang Yahudi anu resep ngabantah téh moal boga dosa.

Lamun Kami henteu sumping jeung nyarita ka maranéhna, maranéhna moal boga dosa; tapi ayeuna maranéhna henteu boga alesan pikeun dosa maranéhna. Yohanes 15:22.

Yézékiel ngécéskeun prinsip anu sarua ka urang Yahudi anu remen ngabantah dina sajarahna.

Sabab maranéhna téh barudak nu teu era jeung haténa beku. Kami ngutus maneh ka maranéhna; sarta maneh kudu nyebut ka maranéhna, Kieu timbalan PANGERAN Allah. Jeung maranéhna, boh maranéhna rék ngadéngé, boh maranéhna nolak, (sabab maranéhna téh kulawarga nu murtad,) bakal nyaho yén di antara maranéhna geus aya saurang nabi. Ezeziel 2:4, 5.

Simbolisme Élia ngawengku kalungguhanana minangka alat pangadilan.

“Jalma-jalma anu keur aktip ngamawarkeun pekabaran malaikat katilu keur nalungtik Kitab Suci nurutkeun pola anu ku Bapa Miller dipaké. Dina buku leutik anu judulna Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, Bapa Miller maparin aturan-aturan di handap ieu anu basajan, tapi wijaksana jeung penting, pikeun ulikan jeung panafsiran Alkitab:

“1. Unggal kecap kudu miboga patalina anu merenah jeung perkara anu ditepikeun dina Alkitab; 2. Sakabéh Kitab Suci téh diperlukeun, sarta bisa kaharti ku panerapan jeung pangajaran anu sosen-sosen; 3. Euweuh naon-naon anu geus diwahyukeun dina Kitab Suci anu bisa atawa bakal disumputkeun ti jalma-jalma anu nyuhunkeun kalawan iman, henteu ragu-ragu; 4. Pikeun ngarti kana doktrin, kumpulkeun sakabéh ayat-ayat Kitab Suci ngeunaan perkara anu hayang dipikanyaho, tuluy pasihan unggal kecap pangaruhna anu merenah; sarta lamun aranjeun bisa ngawangun téori aranjeun tanpa aya pasaliah, aranjeun moal aya dina kasalahan; 5. Kitab Suci kudu jadi juru-jelasna sorangan, sabab éta mangrupa aturan pikeun dirina sorangan. Lamun kuring gumantung kana saurang guru pikeun ngajelaskeunana ka kuring, tuluy manéhna ngan nebak hartina, atawa miharep éta kudu kitu ku sabab pangakuan iman golonganna, atawa sangkan dianggap wijaksana, mangka nebakna, kahayangna,

pangakuan imanna, atawa kawijaksanaanana anu jadi aturan kuring, lain Alkitab.”

“Anu di luhur téh mangrupa sabagian tina aturan-aturan ieu; sarta dina panalungtikan urang kana Alkitab, urang sadaya bakal ngalakukeun kalayan hade lamun ngindung kana asas-asas anu geus ditepikeun.”

“Iman anu sajati dipondasikeun kana Kitab Suci; tapi Iblis ngagunakeun kacida lobana akal jeung siasat pikeun ngapalingkeun Kitab Suci sarta ngasupkeun kasasatan, ku sabab éta diperlukeun pisan kahati-hatian anu agung lamun aya anu hayang nyaho naon sabenerna anu diajarkeun ku éta Kitab. Ieu téh salah sahiji tipu daya anu gedé dina jaman ieu, nyaéta loba cicing dina rarasaan, sarta ngaku jujur bari mopohokeun ucapan-ucapan anu écés tina firman Allah lantaran éta firman henteu saluyu jeung rarasaan. Loba jalma teu boga pondasi pikeun imanna iwal émosi. Agamana diwangun ku kasenangan anu ngagolak; lamun éta eureun, imanna leungit. Rarasaan bisa jadi ibarat sekam, tapi firman Allah téh gandum. Jeung ‘naon,’ saur nabi, ‘aya hubungan naon antara sekam jeung gandum?’”

“Moal saurang ogé bakal dihukum lantaran henteu nginditkeun panyanghareupan kana cahaya jeung pangaweruh anu maranéhna can kungsi miboga, sarta anu maranéhna teu bisa meunangkeun. Tapi loba anu nampik taat kana bebeneran anu ditepikeun ka maranéhna ku para utusan Kristus, sabab maranéhna hayang saluyu jeung ukuran dunya; jeung bebeneran anu geus ngahontal pangarti maranéhna, cahaya anu geus nyorot dina jiwa, éta bakal ngahukum maranéhna dina Pangadilan. Dina poé-poé panungtungan ieu urang miboga cahaya anu geus kakumpul, anu geus nyinaran ngaliwatan sagala jaman, sarta urang bakal dipertanggungjawabkeun sajalan jeung éta. Jalan kasucian téh henteu saajar jeung dunya; éta téh jalan anu diangkat. Lamun urang leumpang dina jalan ieu, lamun urang lumpat dina jalan parentah-parentah Gusti, urang bakal manggihan yén ‘jalan jalma-jalma bener téh lir cahaya anu herang, anu beuki nyorot nepi ka poé anu sampurna.” Review and Herald, November 25, 1884.

Urang henteu “dihukum ku sabab henteu ngindung kana cahaya jeung pangaweruh anu” ku urang “teu kungsi dipiboga, sarta” ku urang “teu bisa dihontal.” Aspék anu penting tina pernyataan ieu nyaéta ungkara “teu bisa dihontal.” Élia, Yohanes, jeung Miller ngagambarkeun cahaya pikeun generasi maranéhna masing-masing anu bisa dihontal. Ayana talatah maranéhna ngaleungitkeun tabir tina naon anu dina harti hukum di Amérika Sarikat disebut “plausible deniability.” Talatah Élia dina generasi naon waé tempat éta dinyatakeun ngaleungitkeun sagala “plausible deniability,” ku kituna ngajadikeun sakabéh éta generasi tanggung jawab kana cahaya anu harita dipidangkeun.

“Dulur kuring kungsi nyarios dina hiji mangsa yén anjeunna moal ngadangu nanaon ngeunaan ajaran anu ku urang dicekel, ku sabab sieun upami anjeunna bakal diyakinkeun. Anjeunna henteu daék datang ka pasamoan-pasamoan, atawa ngadangukeun wejangan-wejangan; tapi saterusna anjeunna nyatakeun yén anjeunna ningali dirina sarua salahna saolah-olah anjeunna geus ngadangu éta kabéh. Allah parantos maparin kasempetan ka anjeunna pikeun nyaho bebeneran, sarta Anjeunna bakal nuntut tanggung jawab anjeunna ku sabab kasempetan éta. Aya seueur di antara urang anu boga prasangka ngalawan ajaran-ajaran anu ayeuna keur dibahas. Maranéhna moal datang pikeun ngadangu, maranéhna moal nalungtik kalawan tenang, tapi maranéhna ngedalkeun bantahan-bantahanana dina poék. Maranéhna kacida

waregna ku kaayaanana sorangan. ‘Sabab maneh nyebut, Kami beunghar, geus nambahan ku banda, sarta teu butuh nanaon; padahal maneh teu nyaho yén maneh téh sangsara, pikasediheun, miskin, buta, jeung taranjang: Kami mapatahan ka maneh supaya meuli ti Kami emas anu geus diuji dina seuneu, sangkan maneh jadi beunghar; jeung pakean bodas, sangkan maneh dipaparin pakean, sarta sangkan kahinaan tina katelanjangan maneh ulah katingali; sarta olesan panon ku salep panon, sangkan maneh bisa ningali. Sakur anu ku Kami dipikanyaah, ku Kami ditegor jeung dihajar: ku sabab éta sing getol, sarta tobat’ (Wahyu 3:17–19).

“Ayat Kitab Suci ieu lumaku pikeun jalma-jalma anu hirup dina lingkungan sora ieu amanat, nanging anu henteu daék datang pikeun ngadéngéna. Kumaha maranéh terang yén Pangéran teu keur maparin bukti-bukti anyar ngeunaan kayaktian-Na, nempatkeun éta dina wangunan anu anyar, supaya jalan Gusti tiasa disiapkeun? Rencana naon anu geus ku maranéh disusun supaya caang anu anyar tiasa diasupkeun ka sakuliah jajaran umat Allah? Bukti naon anu dipiboga ku maranéh yén Allah henteu ngutus caang ka anak-anak-Na? Sagala rasa cukup ku diri sorangan, kaakuan diri, jeung kasombongan pamadegan kudu dipiceun. Urang kudu datang sujud di suku Isa, sarta diajar ti Anjeunna anu lemah lembut jeung handap asor haténa. Isa henteu ngajar murid-murid-Na sakumaha para rabi ngajar murid-murid maranéhna. Loba urang Yahudi datang jeung ngadéngékeun nalika Kristus ngungkabkeun rahasia-rahasia kasalametan, tapi maranéhna henteu datang pikeun diajar; maranéhna datang pikeun nyempad, pikeun nangkep Anjeunna dina hiji hal anu teu saluyu, supaya maranéhna boga bahan pikeun ngajurung prasangka jalma-jalma. Maranéhna ngarasa cukup ku pangaweruhna, tapi anak-anak Allah kudu nyaho sora Sang Angon Sajati. Naha ieu lain hiji waktu nalika puasa jeung doa ka payuneun Allah téh kacida pantesna? Urang aya dina bahaya paselisihan, dina bahaya milih pihak dina hiji perkara anu dipapadébatkeun; ku kituna, naha urang henteu kudu milari Allah kalayan sungsum-sungsum, kalawan handap asor jiwa, supaya urang bisa nyaho mana anu kayaktian?” Selected Messages, buku 1, 413.

Maranéhanana anu ngawakilan amanat Élia téh mangrupikeun pakakas panghakiman dina hiji prosés panyucian anu nyiapkeun jalan pikeun utusan perjangjian supaya ngabersihan Bait Suci. Dina ngalaksanakeun pagawean ngabersihan Bait Suci, cahaya bebeneran ayeuna diungkabkeun. Lamun éta henteu diungkabkeun, maranéhanana anu ku Kristus dipilarian baheula jeung ayeuna pikeun dipaparin kasucian bakal tetep nyimpen jubah Laodikea maranéhna, nyaéta kasasaran diri. Élia ngalambangkeun hiji palayanan anu midangkeun bebeneran minangka pakakas panghakiman. Ku sabab kitu urang dibéjaan yén maranéhanana anu nolak amanat Yohanes Pembaptis henteu bisa nampi mangpaat tina pangajaran Yesus.

“Kuring ditunjukkeun deui kana pangwartaan ngeunaan kedatangan Kristus anu kahiji. Yohanes diutus dina sumanget jeung kakawasaan Élia pikeun nyiapkeun jalan pikeun Isa. Maranéhna anu nampik kasaksian Yohanes henteu meunang mangpaat tina pangajaran Isa.” Early Writings, 258.

Dina sajarah-sajarah nubuat anu ngalambangkeun pamurnian umat Allah, aya hiji amanat bebeneran kiwari anu dibuka materaina, anu nempatkeun ieu generasi dina tanggung jawab pikeun milih poek atawa caang.

Tapi maneh, hé Daniel, cangkemkeun ieu pangandika, sarta segelkeun éta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu baris lulumpatan ka ditu ka dieu, sarta pangaweruh bakal nambahan.... Anjeunna ngadawuh, “Teraskeun jalan maneh, Daniel; sabab ieu pangandika geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dipaparin kasucian, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi jalma-jalma durhaka bakal terus ngalakonan kajahatan: jeung taya saurang ogé ti antara jalma durhaka anu bakal ngarti; ari jalma-jalma wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:4, 9, 10.

Jalma-jalma anu ngawakilan amanat Elia pikeun generasi masing-masingna dipikawanoh ku Kristus minangka duta-duta-Na, sangkan dipaké ku Anjeunna jadi pakakas panghukuman. Ieu anu keur ditepikeun ku Elia nalika anjeunna ngadawuh, “mugia kanyahoan dina poé ieu yén Gusti téh Allah di Israil, jeung yén sim kuring téh abdi Gusti, sarta yén sagala perkara ieu ku sim kuring geus dipigawé nurutkeun pangandika Gusti.”

Kaleresan ieu ogé ditepikeun ku Yesus ngeunaan Yohanes Pembaptis.

Jeung nalika maranéhna indit, Isa mimiti ngandika ka jalma réa ngeunaan Yohanes, “Naon anu ku maranéh indit ka padang gurun rék ditempo? Hiji tangkal paré anu digoyang ku angin? Tapi naon anu ku maranéh indit rék ditempo? Hiji lalaki anu maké pakean lemes? Tingal, jalma-jalma anu maké pakean lemes aya di imah-imah raja. Tapi naon anu ku maranéh indit rék ditempo? Hiji nabi? Enya, Kami nyebut ka maranéh, malah leuwih ti hiji nabi. Sabab ieu téh anjeunna, anu ku hal anjeunna geus dituliskeun, ‘Tingal, Kami ngutus utusan Kami payuneun raray Anjeun, anu baris nyiapkeun jalan Anjeun di payuneun Anjeun.’ Mateus 11:7–10.

Yahya téh leuwih ti saukur saurang nabi; anjeunna téh hiji pakakas panghukuman, sarta palayananana dipikawanoh ku generasina, sabab maranéhna geus indit ka padang gurun pikeun ningali anjeunna, sarua pastina jeung sakumna Israil sumping ka Karmel ku parentah Ahab. William Miller ngartos kana nambahanana pangaweruh anu dibuka segél na dina taun 1798. Anjeunna ngawakilan jalma-jalma anu bulak-balik dina Firman Allah sakumaha pangaweruh terus nambahan. Pesenna dumasar kana waktu nubuat, sarta dina taun 1840 pesenna jeung palayananana diteundeun di payuneun generasina ku cara anu matak sakumna dunya Protestan niténan pikeun ningali naha metodologina jalan. Nalika hal éta dikonfirmasi, pesenna dibawa ngider ka sakuliah dunya.

“Dina taun 1840 aya deui hiji kajadian pinuh ku minuhan nubuat anu luar biasa anu ngagerakkeun minat anu sumebar lega. Dua taun saméméhna, Josiah Litch, salah saurang palayan Injil utama anu ngawawarkeun datangna Kristus anu kadua, parantos medalkeun hiji panalungtikan ngeunaan Wahyu 9, anu ngaramalkeun ragragna Kakaisaran Ottoman. Numutkeun kana itunganana, kakawasaan ieu baris diruntuhkeun... dina tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakawasaan Ottoman di Konstantinopel bisa dipiharep bakal dipatahkeun. Jeung ieu, kuring yakin, baris kapanggih luyu jeung kanyataan.”

“Dina waktos anu pasti sakumaha geus ditangtukeun, Turki, ngaliwatan para duta besarna, narima panyalindungan ti kakawasaan-kakawasaan sekutu Éropa, sahingga nempatkeun dirina dina kakawasaan bangsa-bangsa Kristen. Kajadian éta luyu pisan jeung ramalan éta. Nalika hal

éta jadi dipikanyaho, lobana jalma jadi yakin kana kabeneran prinsip-prinsip panafsiran nubuat anu ditarima ku Miller jeung rerencanganana, sarta hiji dorongan anu matak ngaherankeun dipaparinkeun ka gerakan advent. Jalma-jalma anu boga élmu jeung kalungguhan ngahiji jeung Miller, boh dina ngawawar boh dina medalkeun pamadegan-pamadeganna, sarta ti taun 1840 nepi ka 1844 éta pagawéan mekar kalayan gancang pisan.” The Great Controversy, 334, 335.

Ti taun 1840 nepi ka 1844 ngagambarkeun sajarah “tujuh guludug” dina Wahyu pasal sapuluh. Dina éta sajarah, hiji prosés panyucian anu digambarkeun dina Maleakhi pasal tilu, sarta ku dua kali Kristus nyucikeun Bait Allah, mimiti dilaksanakeun. Prosés panyucian éta mangrupa prosés pangujian anu lumangsung sacara bertahap, dumasar kana pamahaman Miller ngeunaan prinsip sapoé pikeun sataun. Maranéh anu ngawakilan pekabaran Élia nyiapkeun jalan pikeun utusan perjangjian supaya datang ngadadak ka Bait-Na, sarta maranéhna téh lambang hiji pakakas panghukuman anu dipaké ku utusan perjangjian pikeun nyapu kaluar jalma-jalma anu milih poék tibatan caang.

Saéstuna sim kuring ngabaptis aranjeun ku cai pikeun tobat; tapi Anjeunna anu sumping sabada sim kuring langkung kawasa batan sim kuring, anu sapatu-Na gé sim kuring henteu pantes ngagotongna; Anjeunna bakal ngabaptis aranjeun ku Roh Suci jeung ku seuneu. Nyiru-Na aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal ngaberesihan pisan tempat pangirikan-Na, jeung ngumpulkeun gandum-Na ka leuit; tapi jarami mah ku Anjeunna bakal diduruk ku seuneu anu moal pareum. Mateus 3:11, 12.

Dina mangsa Kristus sakumaha digambarkeun dina Yohanes 6:66, Anjeunna kaleungitan murid leuwih loba tibatan dina waktu nu séjénna. Dina The Desire of Ages, nalika ieu petikan dina Yohanes dibahas, métodologi panerapan nubuat téh jadi alesan pisan naha para murid ninggalkeun Anjeunna. Maranéhna teu bisa ngartos yén anu lahiriah ngawakilan anu rohani, sarta nurutkeun rasul Paulus, anu lahiriah datang heula saméméh anu rohani.

Ku kituna geus kaserat, Manusa anu kahiji, Adam, dijadikeun jiwa anu hirup; Adam anu panungtung dijadikeun roh anu maparin kahirupan. Sanajan kitu, anu mimiti téh lain anu rohani, tapi anu alamiah; sarta sanggeus éta, kakara anu rohani. 1 Korinta 15:45, 46.

Ku lantaran henteu daék, urang Yahudi jadi henteu mampuh ngartos Kristus nalika Anjeunna nyatakeun yén Anjeunna téh roti ti sawarga anu kudu didahar. Kabiasaan jeung tradisi ngéléhkeun métodologi anu dipaké ku Kristus sorangan. Ngeunaan ieu sajarah, Sister White nyatet:

“Ku pangbaktina maranéhna lantaran teu percaya anu dipidangkeun ka umum, ieu murid-murid beuki ngajauhan ti Yesus. Maranéhna kacida teu resepeunana, sarta ku hayang nganyenyeri Jurusalamat jeung nyugemakeun niat jahat urang Parisi, maranéhna ngalieukkeun tonggong ka Anjeunna, tuluy ninggalkeun Anjeunna kalayan pinuh ku hina. Maranéhna geus nyieun pilihanana, geus nyokot wangun tanpa roh, cangkang tanpa inti. Putusan maranéhna henteu kungsi dibalikeun deui sanggeusna; sabab maranéhna henteu leumpang deui babarengan jeung Yesus.

“‘Anu kipas aya dina panangan-Na, sarta Anjeunna bakal tuntas ngabersihan lanté pangirikan-Na, jeung ngumpulkeun gandum-Na kana lumbung.’ Mateus 3:12. Ieu téh salah

sahiji mangsa panyucian. Ku pangandika bebeneran, hampas keur dipisahkeun tina gandum. Ku sabab maranéhna teuing sia jeung ngarasa bener sorangan pikeun narima pangwawadian, teuing nyaah ka dunya pikeun narima hirup handap asor, loba anu nyingkah ti Yesus. Loba jalma kénéh ngalakonan hal anu sarua. Jiwa-jiwa diuji kiwari sakumaha murid-murid éta diuji di sinagoga Kapernaum. Nalika bebeneran ditepikeun nepi ka nanceb kana hate, maranéhna ningali yén hirupna teu saluyu jeung pangersa Allah. Maranéhna ningali perluna robah anu sagemblengna dina dirina; tapi maranéhna teu daék nyangking pagawean panolakan diri éta. Ku sabab éta maranéhna ambek nalika dosa-dosana kabuka. Maranéhna indit bari kaceuceub, sakumaha murid-murid ninggalkeun Yesus, bari ngagerendeng, ‘Ieu omongan hésé; saha anu sanggup ngadéngékeunana?’” The Desire of Ages, 392.

Malaikat perjangjian Maleakhi itulah anu nyucikeun putra-putra Lewi ku seuneu. Anjeunna ngabersihan lanténa kalawan tuntas, misahkeun gandum ti huut. Anjeunna ngalaksanakeun pagawean ieu ku kipas. Kipas éta anu ngalaksanakeun pamisahan, jeung kipas éta téh pesen bebeneran kiwari pikeun unggal sajarahna séwang-séwangan nalika Anjeunna nyucikeun putra-putra Lewi. Kipas éta téh pesen jeung para utusan Élia, anu ngawakilan hiji pakakas pangadilan.

Tingal, Kami bakal ngutus utusan Kami, sarta manehna bakal nyadiakeun jalan di payuneun Kami; jeung Gusti, anu ku maraneh dipilari, bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nya éta utusan tina perjangjian, anu ku maraneh dipikaresep: tingal, manehna bakal sumping, saur PANGERAN Nu Maha Kawasa. Tapi saha anu bisa tahan dina poé kadatanganana? jeung saha anu bakal tetep nangtung nalika manehna nembongan? sabab manehna téh kawas seuneu nu nyaring logam, jeung kawas sabun tukang ngumbah lawon: Jeung manehna bakal linggih minangka nu nyaring jeung nyucikeun pérak: sarta manehna bakal nyucikeun anak-anak Léwi, jeung ngamurnikeun maranéhna saperti emas jeung pérak, sangkan maranéhna tiasa ngahaturkeun kurban ka PANGERAN dina kabeneran. Tuluy kurban Yuda jeung Yerusalem bakal pikaresepeun ka PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun nu geus kaliwat. Malaki 3:1–4.

Anu sumping sanggeus Yohanes Pembaptis nyaeta Anjeunna anu meresihan tempat pangirik-Na ku nyiru, sarta sarupa jeung seuneu tukang nyaring. Prosés panyucian eta dilaksanakeun ku utusan perjangjian, ku kituna nandakeun hiji sajarah nalika Gusti keur asup kana perjangjian jeung hiji umat perjangjian pilihan anu anyar. Nalika Israil baheula dibébaskeun tina perbudakan di Mesir, salah sahiji téma dina sajarah suci éta nyaeta perkara “cikal.” Boh éta maotna cikal Mesir, atawa pangakuan Allah ka Israil minangka cikal-Na.

Jeung maneh kudu ngucap ka Firaun, Kieu timbalan PANGERAN, Israil teh anak Kami, nyaeta cikal-bakal Kami: Jeung Kami nyarios ka maneh, Leupaskeun anak Kami, supaya anjeunna ngabakti ka Kami; ari lamun maneh nampik ngaleupaskeun anjeunna, tempo, Kami bakal maehan anak maneh, nyaeta cikal-bakal maneh. Exodus 4:22, 23.

Nalika Allah ngajalin perjangjian jeung Israél dina mangsa dibébaskeun ti Mesir, rencana ilahi éta nya éta sangkan unggal putra cikal tina tiap-tiap kaom didedikasikeun kana pagawean kapamimpinan imam. Tapi dina mangsa pambarontakan anak sapi emas, ngan kaom Léwi anu

nangtung di pihak Musa dina nyanghareupan pambarontakan éta. Ku lantaran kasatiaan maranéhna, Allah ngabatalkeun rencana-Na yén unggal cikal ti unggal kaom bakal didedikasikeun kana kapamimpinan imam, sarta Anjeunna ngaliwatan kaom-kaom séjén tuluy masrahkeun ka kaom Léwi hak éksklusif kana kapamimpinan imam. Nalika utusan perjangjian nyucikeun putra-putra Léwi, éta ngalambangkeun hiji sajarah di mana hiji umat perjangjian anu baheula keur disisihkeun pikeun hiji umat perjangjian anu anyar. Kitu halna kajadian ka Yohanes Pambaptis, ka golongan Millerite, sarta bakal kajadian ka saratus opat puluh opat rébu. Ti taun 1840 nepi ka 1844 hiji prosés panyucian dimimitian ku perkara ujian tina amanat nubuat anu geus dipasrahkeun ka William Miller. Ieu ngantarkeun ka Gusti sumping ngadadak ka Bait-Na dina 22 Oktober 1844, tapi prosés panyucian éta henteu réngsé nepi ka taun 1863.

Nubuat Daniel 8:14, “Dugi ka dua rebu tilu ratus poé; satuluyna Bait Suci bakal disucikeun,” kitu deui amanat malaikat kahiji, “Sieun ka Allah, sarta pasihan kamulyaan ka Mantenna; sabab geus sumping waktuna pangadilan-Na,” duanana nuduh ka palayanan Kristus di Tempat Nu Mahasuci, ka pangadilan panalungtikan, lain ka datangna Kristus pikeun nebus umat-Na jeung ngancurkeun jalma-jalma jahat. Kasalahan téh lain aya dina pangitungan mangsa-mangsa nubuat, tapi dina kajadian anu bakal lumangsung dina ahir 2300 poé. Ku lantaran kasalahan ieu jalma-jalma anu percaya ngalaman kuciwa, sanajan kitu sagala anu geus diramalkeun ku nubuat, jeung sagala anu ku Kitab Suci maranéhna boga dasar pikeun diarep-arep, geus kalaksanakeun. Dina waktu anu sarua nalika maranéhna keur ngarandegkeun kagalalna pangharepan maranéhna, kajadian anu geus diramalkeun ku amanat éta sabenerna geus lumangsung, sarta éta kudu digenepan saméméh Gusti tiasa nembongan pikeun maparin ganjaran ka abdi-abdi-Na.

“Kristus parantos sumping, lain ka bumi, sakumaha anu maranéhna ngarepkeun, tapi, sakumaha anu geus diprayogikeun dina perlambang, ka tempat anu pangsucina di Bait Allah di sawarga. Anjeunna digambarkeun ku nabi Daniel minangka sumping dina mangsa ieu ka Anu Jumeneng Ti Baheula Kénéh: ‘Kuring nempo dina titingalian peuting, jeung, tingali, aya saurang saperti Putra manusa datang jeung mega-mega langit, sarta sumping’—lain ka bumi, tapi—’ka Anu Jumeneng Ti Baheula Kénéh, sarta Anjeunna dibawa ngadeukeutan ka payuneun Anjeunna.’ Daniel 7:13.

“Kadatangan ieu ogé geus diramalkeun ku nabi Malakhi: ‘Gusti, anu ku maraneh dipilari, bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nya eta Utusan perjangjian, anu ku maraneh dipikaresep: behold, Anjeunna bakal sumping, saur PANGERAN semesta alam.’ Malakhi 3:1. Kadatangan Gusti ka Bait-Na teh datangna ngadadak, henteu disangka-sangka, ku umat-Na. Maranehna henteu ngarepkeun Anjeunna aya di dinya. Maranehna nyangka Anjeunna bakal sumping ka bumi, ‘dina seuneu nu hurung-hurung ngalaksanakeun pamales ka jalma-jalma anu henteu nyaho ka Allah, jeung anu henteu nurut kana Injil.’ 2 Tesalonika 1:8.

“Tapi bangsa éta can acan siap pikeun patepang jeung Pangéran maranéhna. Masih aya hiji karya pangsiapan anu kudu diréngsékeun pikeun maranéhna. Cahaya kudu dipasihkeun, ngarahkeun pikiran maranéhna ka Bait Allah di sawarga; sarta nalika ku iman maranéhna nuturkeun Imam Agung maranéhna dina palayanan-Na di dinya, kawajiban-kawajiban anyar bakal diungkabkeun. Hiji pesen peringatan jeung pangajaran anu séjén kudu dipasihkeun ka

garéja.

“Nyaur nabi: ‘Saha anu bisa tetep nangtung dina poé katangan-Na? Jeung saha anu bakal tahan nangtung waktu Anjeunna nembongan? Sabab Anjeunna téh kawas seuneu nu nyucikeun logam, jeung kawas sabun tukang ngabodaskeun lawon; jeung Anjeunna bakal calik minangka nu nyucikeun jeung ngamurnikeun pérak; sarta Anjeunna bakal ngamurnikeun putra-putra Lewi, jeung nyaring maranéhna kawas emas jeung pérak, sangkan maranéhna tiasa ngahaturkeun ka PANGERAN hiji kurban dina kayaktian.’ Maleakhi 3:2, 3. Jalma-jalma anu hirup di bumi nalika pangantaraan Kristus eureun di Bait Suci nu di luhur kudu nangtung di payuneun Allah anu suci tanpa panganteur. Jubah maranéhna kudu taya cacad, tabiat maranéhna kudu dimurnikeun tina dosa ku getih panyiprat. Ku rahmat Allah jeung ku usaha maranéhna sorangan anu rajin, maranéhna kudu jadi nu meunang kameunangan dina peperangan ngalawan kajahatan. Bari pangadilan panalungtikan keur lumangsung di sawarga, bari dosa-dosa jalma-jalma percaya anu tobat keur dipupus tina Bait Suci, kudu aya hiji pagawean husus pikeun ngamurnikeun, nyaéta miceun dosa, di antara umat Allah di bumi. Ieu pagawean dipidangkeun leuwih écés dina amanat-amanat Wahyu 14.”

“Lamun ieu pagawéan geus réngsé kalaksanakeun, para pangiring Kristus bakal siap pikeun pintonana-Na. ‘Mangka kurban Yuda jeung Yerusalem bakal pikaresepeun ka PANGERAN, saperti dina poé-poé baheula, jeung saperti dina taun-taun anu tiheula.’ Malakhi 3:4. Mangka gareja anu ku Gusti urang, dina waktos datangna-Na, rek ditarima ku Anjeunna ka diri-Na sorangan, bakal jadi hiji ‘gareja anu mulya, anu taya cacadna, taya kerutna, atawa naon baé anu sarupa kitu.’ Epesus 5:27. Mangka manéhna bakal katémbong ‘muncul lir isuk-isuk, éndah lir bulan, caang lir panonpoé, jeung matak sieun lir pasukan anu mawa umbul-umbul.’ Kidung Agung 6:10.”

Salian ti datangna Gusti ka Bait-Na, Maleakhi ogé ngaramalkeun katangan-Na anu kadua, nyaéta datangna-Na pikeun ngalaksanakeun pangadilan, ku ieu kecap: “Jeung Kami bakal ngadeukeutan ka maraneh pikeun pangadilan; jeung Kami bakal jadi saksi anu gancang ngalawan tukang sihir, jeung ngalawan nu jinah, jeung ngalawan nu sumpah palsu, jeung ngalawan jalma-jalma anu nindes pagawe upahan dina gajihna, randa, jeung nu teu boga bapa, sarta anu nyasabkeun urang asing tina hakna, sarta henteu sieun ka Kami, saur PANGERAN semesta alam.” Maleakhi 3:5. Yudas ngarujuk kana adegan anu sarua nalika manéhna nyebutkeun, “Behold, the Lord cometh with ten thousands of His saints, to execute judgment upon all, and to convince all that are ungodly among them of all their ungodly deeds.” Yudas 14, 15. Datangna ieu, jeung datangna Gusti ka Bait-Na, mangrupikeun kajadian anu béda jeung papisah.

“Katangan Kristus salaku Imam Agung urang ka tempat nu Mahasuci, pikeun ngabersihan tempat suci, anu dipintonkeun dina Daniel 8:14; katangan Putra manusa ka Nu Sepuh Poe, sakumaha dipidangkeun dina Daniel 7:13; sarta katangan Gusti ka Bait-Na, anu geus dinubuatkeun ku Malakhi, mangrupikeun pedaran ngeunaan kajadian anu sarua; sarta ieu ogé digambarkeun ku katangan panganten lalaki ka pangantenan, sakumaha dipedar ku Kristus dina misil sapuluh parawan, dina Mateus 25.” *The Great Controversy*, 424–426.

Aya opat “kadatangan” anu kasebut dina paragraf panungtung, sarta éta sadayana téh kadatangan anu sarua anu dilambangkeun ku opat cara anu béda. Salah sahiji “kadatangan” éta nyaéta misil ngeunaan sapuluh parawan.

“Kaula sok dirujuk kana misil sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, sarta lima deui bodo. Misil ieu parantos jeung baris ditepikeun nepi ka unggal jéntréna, sabab éta miboga panerapan anu husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, parantos kacumponan jeung baris terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutupan jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Upami opat “kadatangan” éta “mangrupa gambaran tina kajadian anu sarua,” mangka opat “kadatangan” éta anu geus kacumponan dina mimiti Adventisme dina gerakan Millerite, “bakal kacumponan” deui “nepi ka hurup-hurupna pisan” dina gerakan Éliah di ahir Adventisme.

William Miller jeung kaum Milleris téh mangrupikeun wawakil tina amanat malaikat kahiji, jeung dina petikan anu sarua tina Early Writings anu kakara ku urang dicutat, amanat malaikat kahiji miboga ciri-ciri anu sarua pisan jeung Yohanes Pembaptis. Urang geus nyutat petikan anu nyebutkeun yén jalma-jalma anu nolak amanat Yohanes Pembaptis moal bisa narima mangpaat tina pangajaran Isa. Dina paragraf saterusna anjeunna nyebutkeun, “Jalma-jalma anu nolak amanat kahiji moal bisa narima mangpaat tina amanat kadua; kitu deui maranéhna teu meunang mangpaat tina ceurik tengah wengi, anu dimaksudkeun pikeun nyiapkeun maranéhna sangkan ku iman bisa asup babarengan jeung Isa ka tempat anu Mahakudus dina Bait Suci sawarga.” Boh William Miller boh Yohanes Pembaptis ngawakilan pakakas panghakiman.

Upama maranéhna duaan henteu mucunghul, turunan-turunan maranéhna masing-masing moal dipertanggungjawabkeun lantaran nampik cahaya. Allah ngagunakeun dua utusan éta pikeun nyabut jubah dosa Laodikea, sarta ku kituna némbongkeun katelanjangan Laodikea ti umat pilihan baheula, ku ngawanohkeun hiji amanat anu, boh ditarima boh ditolak, bakal dipaké dina panghukuman minangka lambang yén saurang nabi geus aya di antara maranéhna. Sajarah taun 1840 nepi ka 1844 ditipikeun ku seuneu anu turun kana kurban Elia di Gunung Karmel. Nabi anu sajati geus dibédakeun ti nabi-nabi palsu.

Urang geus nepi ka titik anu merenah pikeun ngajentrekeun prosés panyucian anu terus lumangsung sanggeus 22 Oktober 1844. Sister White nyatakeun yén sanggeus 22 Oktober 1844 “umat téh can acan siap patepung jeung Gustina. Kénéh aya hiji pagawean panyiapan anu kudu dirampungkeun pikeun maranéhna. Caang kudu dipaparinkeun, anu ngarahkeun pikiran maranéhna ka Bait Allah di sawarga; jeung nalika maranéhna ku iman nuturkeun Imam Agung maranéhna dina palayanan-Na di dinya, kawajiban-kawajiban anyar bakal diungkabkeun. Hiji pesen panggeuing jeung pangajaran deui kudu dipasihkeun ka gareja.”

Nalika Adventisme nolak “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep anu ku Daniel disebut “sumpah” Musa, maranéhna kaleungitan kamampuhan pikeun ngakuan yén prosés panyucian téh neraskeun saluareun pagawean awal maranéhna dina ngartos bebeneran-bebeneran anu patali jeung dibukana pangadilan.

Urang baris ngabahas prosés panyucian anu neraskeun ieu dina artikel salajengna, sarta mimiti ngajajarkeun tanduk Protestanisme sajati anu ditampi ku Adventisme Millerite dina taun 1840-an jeung tanduk Republikanisme.